

ПРАВОВЕ ТА ОРГАНІЗАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИННОСТІ

Козаченко О.І.

кандидат юридичних наук,
старший науковий співробітник
(*Національна академія внутрішніх справ*)

УДК 343.98

НОРМАТИВНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ КОНФІДЕНЦІЙНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА

Визначено правове регулювання використання правоохоронними органами конфіденційного співробітництва під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій з іншими особами та надання рекомендацій щодо окремих напрямків удосконалення чинного законодавства. Визначено, що основою побудови таких відносин є дотримання прав та свобод громадян, неможливість здійснення ними будь-яких негласних слідчих (розшукових) дій та потреба у стимулюванні їх позитивної активності для забезпечення завдань кримінального провадження, а також система умов і причин, які обумовлюють ефективність використання допомоги громадян у зазначених діях.

Ключові слова: конфіденційне співробітництво, оперативні підрозділи Національної поліції України, правова основа.

Постановка проблеми. Ефективність права є результируючою характеристикою його дії, про що свідчить здатність закону вирішувати певні соціально-правові проблеми. Ефективність дії законодавства визначається складним комплексом факторів, характеризуючи соціально-економічну, політичну, правову, моральну ситуацію в країні. До основних правових елементів самого законодавства належать його правова якість, ефективність правозастосовчої діяльності, рівень правосвідомості правозастосовувача й населення у цілому [1, с. 499].

Тривалий час діяльність оперативних підрозділів взагалі не регламентувалася. З розвитком суспільних відносин поступово виникала потреба правового регулювання тих чи інших сфер діяльності. Оскільки оперативно-розшукова діяльність та її основна складова частина – конфіденційне співробітництво, як зазначалося раніше, є державною діяльністю, то правова регламентація її здійснювалася за вимогами, що ставилися до неї. Якщо окремі напрями ОРД так чи інакше відображалися в окремих правових актах, то конфіденційне співробітництво, як цілком таємна, прихована від суспільства діяльність, не згадувалося [2, с. 51].

Оперативно-розшукова діяльність та її основна складова – конфіденційне співробітництво – посіла чинне місце в державній соціальній діяльності лише з прийняттям 18 лютого 1992 р. Верховною Радою Закону України "Про оперативно-розшукову діяльність". Цей Закон вивів його з таємної, закритої діяльності та поставив у ряд інших сфер діяльності держави.

Конфіденційне співробітництво є складною, різнобічною формою діяльності у сфері протидії злочинності, зміст якої становлять дії, що, по суті, охоплюють різноманітні за своєю природою правовідносини (державно-правові, адміністративно-правові, організаційно-управлінські, трудові, фінансові, соціально-правового захисту, у сфері інформаційної діяльності тощо) та заходи, спрямовані на створення умов, надання допомоги у виконанні завдань боротьби зі злочинністю, забезпечення ефективності роботи осіб, які співробітничать на конфіденційній основі, та використання отриманих від них відомостей у правоохоронній діяльності, а також дотримання законності та забезпечення безпеки осіб, які залучаються до виконання завдань оперативно-розшукової діяльності [3, с. 67–68]. Розгляд досліджуваної проблеми потрібно здійснювати тільки у взаємозв'язку з висвітленням принципів позицій, що розкривають різні аспекти правової основи оперативно-розшукової діяльності НП України. Саме цим колом проблем і зумовлюється актуальність даної статті.

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Вагомий внесок у наукову розробку правових основ конфіденційного співробітництва НП України внесли відомі вітчизняні та зарубіжні вчені, зокрема А.І. Алексєєв, В.М. Аتماжитов, О.М. Бандурка, В.Б. Вишня, А.Ф. Возний, Д.В. Гребельський, О.Ф. Долженков, А.Ф. Думко, Л.Н. Калинкович, І.П. Козаченко, О.Г. Лекарь, В.А. Лукашова, Д.Й. Никифорчук, М.А. Погорецький, В.М. Рудик, І.В. Сервецький, Г.К. Сінілов, А.Ю. Шумілов, І.Р. Шинкаренко та багато інших.

Метою статті є аналіз нормативно-правових документів, що регулюють використання конфіденційного співробітництва при здійсненні негласних слідчих (розшукових) дій, а також висвітлення проблем щодо правового і соціального захисту осіб, які співпрацюють на конфіденційній основі.

Виклад основного матеріалу. Законодавче визначення конфіденційного співробітництва – явище досить нове у кримінальному провадженні, тому потрібна детальна розробка таких негласних відносин. Сприяння громадян правоохоронним органам, які здійснюють негласні слідчі (розшукові) дії, характеризується низкою проблем, наявність яких потребує глибокого осмислення [4, с. 100].

Правова основа – це правовий базис, фундамент, на основі якого розбудовується уся оперативно-розшукова діяльність, у межах якої можуть і повинні діяти органи державного управління, до яких належать і правоохоронні органи. Оскільки конфіденційне співробітництво є складовою частиною оперативно-розшукової діяльності, то для нього правовою основою, безумовно, є ті самі положення, що стосуються оперативно-розшукової діяльності в ціло-

му [2, с. 57].

Діяльність оперативних підрозділів Національної поліції України регламентується великою кількістю нормативно-правових актів, серед яких: Конституція України, Кримінальний процесуальний кодекс України, Закони України «Про ОРД», «Про прокуратуру», «Про державний захист працівників суду та правоохоронних органів», відомчі накази тощо.

Правова основа співробітництва громадян з оперативними підрозділами НП України є складовою частиною правової основи оперативно-розшукової діяльності НП України у цілому. Дану обставину зумовлює той факт, що багато положень, що належать до суті і змісту останньої, значною мірою стосуються і правової основи конфіденційного співробітництва.

Забезпечення належної законодавчої регламентації оперативно-розшукової діяльності НП України залишається актуальним завданням, що потребує постійної уваги наукових та практичних працівників, зважаючи на особливі завдання та специфічні форми цього виду діяльності НП України, який повинен ґрунтуватися на чітко визначеній законодавчій базі.

Нині оперативно-розшукова діяльність ґрунтується на широкій правовій базі, в якій головне місце належить спеціальному галузевому (оперативно-розшуковому) законодавству, яке не лише вперше проголосило ОРД державною правоохоронною діяльністю, але й закріпило принципи цієї діяльності; підстави її здійснення, обов'язки та права суб'єктів; гарантії законності та інші елементи [5, с. 39].

Слід зазначити, що погляди вчених щодо правових основ ОРД не є однаковими. Зокрема, одні дослідники під правовою основою оперативно-розшукової діяльності НП України розуміють сукупність трьох компонентів: а) Конституції і відповідних законів України; б) нормативно-правових актів міністерств і відомств та судових органів; в) міжнародно-правових актів (договорів), учасником яких є Україна [6, с. 62].

І. Р. Шинкаренко у своїй науковій доповіді пропонує такий поділ правових основ ОРД: а) законодавчі акти; б) нормативні акти; в) міжнародно-правові договори.

До законодавчих актів вчений відносить три групи актів, що визначають: а) правові засади діяльності усіх органів державної влади; б) сутність оперативно-розшукової діяльності; в) правові основи за окремими напрямками боротьби зі злочинністю.

Нормативні акти І.Р. Шинкаренко поділяються на акти, що визначають: а) загальні положення оперативно-розшукової діяльності в НП України; б) завдання та компетенцію оперативних підрозділів щодо протидії злочинності; в) регламентацію проведення окремих оперативно-розшукових заходів [7, с. 24].

Дещо інші критерії поділу структури правової основи ОРД застосував М.А. Погорецький, а саме: а) Конституція України; б) міжнародно-правові угоди і договори, учасником яких є Україна; в) закони України за функціональним призначенням; г) закони України стосовно суб'єктів здійснення і на-

гляду; д) інші законодавчі, підзаконні та відомчі нормативні акти [8, с. 11].

Іншу, дещо спрощену класифікацію складових правової основи оперативно-розшукової діяльності НП України пропонують О.Ф. Долженков, А.Ф. Думко та І.П. Козаченко. Зокрема, вони поділяють її на три групи: а) закони; б) підзаконні правові акти; в) відомчі акти Міністерства внутрішніх справ України та інших правоохоронних органів [9, с. 31].

Якщо провести порівняння вказаних класифікацій правової основи із критеріями російських науковців, можна помітити дещо інший підхід, який більшою мірою базується на вагомості нормативно-правових актів саме в оперативно-розшуковій діяльності. Наприклад, В.М. Аتماжитов розподіляє їх на три групи:

– нормативно-правові акти, які безпосередньо не регулюють оперативно-розшукову діяльність, але слугують підставою для вирішення різних правових, організаційних і тактичних аспектів її здійснення;

– нормативно-правові акти, що містять вказівки про необхідність застосування оперативно-розшукових заходів, однак не регламентують їх використання;

– нормативно-правові акти, які безпосередньо регулюють оперативно-розшукову діяльність. Вони містяться у ряді законів і підзаконних нормативно-правових актах, що регламентують правові, організаційні і тактичні питання застосування оперативно-розшукових сил, засобів, заходів, методів і форм [10, с. 25–26].

Залежно від значимості, кола розв'язуваних питань, використовуваних сил, засобів та методів, усі нормативно-правові акти можна згрупувати у такий спосіб:

- загального характеру, що визначають основні цілі, завдання й аспекти оперативно-розшукової та наглядової діяльності;

- регламентують застосування гласних та негласних оперативно-розшукових сил та суб'єктів, які можуть проводити нагляд за додержанням законів при її здійсненні;

- встановлюють порядок застосування специфічних засобів наглядової діяльності;

- передбачають застосування конкретних форм і методів наглядової діяльності;

- зобов'язують працівників Генеральної прокуратури України та підпорядкованих їм прокурорів проводити наглядову діяльність за додержанням законів при здійсненні ОРД;

- регламентують порядок нагромадження, систематизації і використання отриманої інформації [11, с. 7–8].

Однією з принципів новачій Кримінального процесуального кодексу України може по праву вважатися норма, що регламентує конфіденційне співробітництво, яке до прийняття цього нормативно-правового акта мало легальне підґрунтя лише в Законі України «Про оперативно-розшукову діяльність» [12, с. 145].

Так, згідно зі ст. 275 КПК, під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій слідчий має право використовувати інформацію, отриману внаслідок конфіденційного співробітництва з іншими особами, або залучати цих осіб до проведення негласних слідчих (розшукових) дій у випадках, передбачених кодексом [13].

Така допомога може мати різний характер та виявлятися в інформаційному сприянні забезпечення проведення негласних слідчих (розшукових) дій, тобто наданні певних відомостей, порад та консультацій тощо. Також особи, що співпрацюють з органами досудового розслідування на конфіденційній основі, можуть допомагати у створенні умов для безпосереднього проведення негласних слідчих (розшукових) дій, або ж брати особисту участь у їх здійсненні (ст. ст. 271, 272 КПК України) [14].

Відповідно, до ст. 8 п. 14 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність», оперативним підрозділам для виконання завдань оперативно-розшукової діяльності за наявності передбачених статтею 6 цього Закону підстав надається право використовувати конфіденційне співробітництво згідно з положеннями статті 275 Кримінального процесуального кодексу України [15].

Згідно зі ст. 11 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність», органи державної влади, підприємства, установи, організації незалежно від форми власності зобов'язані сприяти оперативним підрозділам у вирішенні завдань оперативно-розшукової діяльності. За бажанням осіб їх співробітництво з оперативним підрозділом може бути оформлено письмовою угодою з гарантуванням конфіденційності співробітництва. Угоду про сприяння оперативним підрозділам в оперативно-розшуковій діяльності може бути укладено з дієздатною особою. Порядок укладання угоди визначається Кабінетом Міністрів України.

Правовий і соціальний захист, який поширюється на осіб, які співпрацюють за угодою, повинен розповсюджуватися і на тих осіб, що сприяють оперативним підрозділам НП України. Таку позицію також поділяють інші вчені.

Вважаємо, що необхідно внести доповнення до Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність», а саме: не акцентувати увагу тільки на співпраці, яка ґрунтується на угоді, або запровадити певні правила оформлення співробітництва.

Особи, які залучаються до виконання завдань оперативно-розшукової діяльності, зобов'язані зберігати таємницю, що стала їм відома. Розголошення цієї таємниці тягне за собою відповідальність за чинним законодавством, крім випадків розголошення інформації про незаконні дії, що порушують права людини [15].

Одним із законів, який також регламентує таку діяльність, є Закон України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю». Відповідно до ч. 1 ст. 13 цього Закону, при здійсненні боротьби з організованою злочинністю спеціальні підрозділи по боротьбі з організованою

злочинністю органів внутрішніх справ і Служби безпеки України мають право, якщо інших заходів для розкриття організованої злочинності та притягнення винних до відповідальності недостатньо, використовувати штатних і нештатних негласних співробітників, які вводяться під легендою прикриття в організовані злочинні угруповання. Питання діяльності негласних співробітників, соціальні та інші гарантії для них регулюються Положенням про негласного співробітника спеціального підрозділу по боротьбі з організованою злочинністю, яке затверджується Кабінетом Міністрів України [16].

Згідно зі ст. 14 «Використання учасників організованих злочинних угруповань у боротьбі з організованою злочинністю», надається право для здійснення заходів боротьби з організованою злочинністю учасники організованих злочинних угруповань можуть залучатися до співробітництва в порядку, визначеному Законом України «Про оперативно-розшукову діяльність» та Кримінальним процесуальним кодексом України. Учасник організованого злочинного угруповання може бути частково або повністю звільнений від кримінальної відповідальності та покарання у випадках, передбачених Кримінальним кодексом України, якщо він у процесі оперативно-розшукової діяльності, досудового розслідування чи судового провадження сприяє викриттю організованих злочинних угруповань та вчинених ними злочинів, притягненню винних до відповідальності, відшкодуванню шкоди фізичним чи юридичним особам або державі [17].

Із залученою до негласного співробітництва особою укладається договір (контракт), у правах такої особи прирівнюються до співробітників правоохоронних органів (в т.ч. права соціальні). В усіх випадках залучені «інші особи» не повинні належати до «антисоціальних елементів» [16].

Ще одним доречним законом, що врегульовує правовідносини у цій сфері, є Закон України «Про забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві», а саме: згідно зі ст. 2, право на забезпечення безпеки шляхом застосування заходів надається особі, яка заявила до правоохоронного органу про кримінальне правопорушення або в іншій формі брала участь чи сприяла виявленню, попередженню, припиненню або розкриттю кримінальних правопорушень.

Згідно зі ст. 3 цього Закону, рішення про застосування заходів безпеки приймається слідчим, прокурором, судом, у провадженні яких знаходяться кримінальні провадження щодо кримінальних правопорушень, у розслідуванні чи судовому розгляді яких брали або беруть участь особи, зазначені у статті 2 цього Закону, а також органом (підрозділом), що здійснює оперативно-розшукову діяльність, щодо осіб, які брали участь або сприяли виявленню, попередженню, припиненню злочинів [18].

Також згідно зі спільним наказом Генеральної прокуратури України, МВС України, СБ України, Міністерства фінансів України, Адміністрації ДПС України та Міністерства юстиції України «Про затвердження Інструкції про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні» №

114/1042/516/1199/936/1681/51 від 16 листопада 2012, під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій слідчий, уповноважений оперативний підрозділ, який виконує доручення слідчого, прокурора, має право використовувати інформацію, отриману внаслідок конфіденційного співробітництва з іншими особами, або залучати цих осіб до проведення негласних слідчих (розшукових) дій у випадках, передбачених Кримінальним процесуальним кодексом (ст. 275 КПК України) [19].

Підводячи підсумок розглянутих питань можна констатувати, що конфіденційне співробітництво безпосередньо регулюється ст. 275 КПК України, ст. 8 п. 14, ст. 13, 14 Закону України «Про ОРД» та іншими відомчими наказами. Тому на даний час в Україні в цілому склалася достатня правова база, яка дозволяє забезпечити вказану роботу на належній правовій основі. Однак це не означає, що сучасні нормативно-правові акти не містять недоліків. Цілком реально, що вони потребують удосконалення і будуть розвиватися разом із українським суспільством.

Висновок. Окреслені проблемні питання впровадження нового кримінального процесуального законодавства у практичну діяльність, забезпечення їх ефективного функціонування в нових умовах вимагають проведення подальших наукових досліджень, доопрацювання введених та розроблення й впровадження низки відомчих нормативних актів і методичних рекомендацій.

Узагальнення нормативних актів засвідчило, що повноваження оперативного працівника НП України в частині здійснення конфіденційного співробітництва визначено у ряді законів і відомчих нормативно-правових актів, що безпосередньо пов'язано з цілями і завданнями у цій сфері. Насамперед, вони стосуються забезпечення законності при проведенні оперативно-розшукової діяльності, додержання порядку проведення оперативно-розшукових заходів та негласних слідчих (розшукових) дій, оскільки така діяльність здійснюється за чітко передбаченими законами підставами. Водночас із прийняттям КПК України усі нормативно-правові акти зазнали низки кардинальних змін, що потребують поступового напрацювання механізмів їх реалізації. Проте сьогодні поза межами правової площини залишаються критерії оцінки ефективності здійснення конфіденційного співробітництва при проведенні оперативно-розшукової діяльності та негласних слідчих (розшукових) дій. Однак норми, які містяться у них, конкурують між собою, що не дозволяє оперативним працівникам НП України повною мірою здійснювати конфіденційне співробітництво при проведенні оперативно-розшукової діяльності органами Національної поліції України.

Бібліографічні посилання

1. Проблемы общей теории права и государства / под общ. ред. В.С. Нерсесянца. – М., 1999.
2. Усенко Б. Ф. Використання конфіденційної допомоги громадян у боротьбі зі злочинами: погляд сьогодення : монографія / В. Ф. Усенко, В. А. Некрасов, В. Я. Мацюк. – К. : КНТ, 2007.
3. Корчовий М. Проблеми правовідносин у процесі конфіденційного співробітництва

тва оперативних підрозділів ОВС з громадянами / М. Корчовий, К. Ольшевський // Вісник Академії управління МВС. – № 1–2. – 2008. – С. 66–73.

4. Гольдберг Н. Проблеми регулювання конфіденційного співробітництва при здійсненні негласних слідчих (розшукових) дій / Н. Гольдберг // Национальный юридический журнал: теория и практика. – 2016. – С. 100–103.

5. Основы оперативно-розыскной деятельности в Украине (понятие, принципы, правовое обеспечение) : учеб. пособие / Э.А. Дидоренко, Б.И. Бараненко, В.А. Глазков и др. ; под ред. Э.В. Виленской. – Луганск : РИО ЛАВД, 2006. – Ч. 1.

6. Бандурка О.М. Оперативно-розшукова діяльність : підручник / О.М. Бандурка. – Ч. 1. – Х., 2002.

7. Шинкаренко И.Р. История, современное состояние и перспективы усовершенствования правового регулирования оперативно-розыскной деятельности в Украине : научный доклад / И.Р. Шинкаренко // Оперативно-розыскная деятельность полиции и неотложные правоприменительные меры: взгляды по обе стороны Атлантики (научно-практ. конф. Иллинойского ун-та, 11–12 марта 2005 г.). – Днепропетровск : Юридическая академия МВД Украины, 2005.

8. Погорецький М.А. Оперативно-розшукова діяльність: правові основи (структурно-логічні схеми) : навч. посібник ; за ред. Ю.М. Грошевого / М.А. Погорецький. – Х, 2003.

9. Долженков О. Ф. Оперативно-розшукова діяльність як правоохоронна функція кримінальної міліції / О.Ф. Долженков, А.Ф. Думко, І.П. Козаченко. – Одеса, 2000.

10. Аتماжитов В.М. Правовая основа и принципы оперативно-розыскной деятельности органов внутренних дел : учебник / В.М. Аتماжитов. – М. : Академия МВД СССР, 1991.

11. Наливайченко О.М. Совершенствовать правовое регулирование оперативно-розыскной профилактики // Проблемы совершенствования деятельности оперативных аппаратов ИТУ по повышению эффективности исполнения уголовных наказаний : матер. Всесоюзной научно-практ. конф. (12–13 октября 1988 г.). – Рязань : РВШ МВД СССР, 1989. – С. 6–10.

12. Єськов С. В. Імунітет носіїв професійної таємниці відносно залучення до конфіденційного співробітництва під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій: доцільність запровадження й перспективи розвитку / С. В. Єськов // Юрист України. – 2013. – № 2 (23) – С. 144–150.

13. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квітня 2012 року № 4651-VI // ВВР України. – 2013. – №№ 9–10, 11–12, 13. – Ст. 88.

14. Кримінальний процес : підручник / Ю.М. Грошевий, В.Я. Тацій, В.П. Пшонка та ін. ; за заг. ред. В.Я. Тація, В.П. Пшонки. – Х. : Право, 2013.

15. Про оперативно-розшукову діяльність : Закон України // ВВР України. – 1992. – № 22. – Ст. 303.

16. Лотоцький М. В. Залучення «інших» осіб до участі у негласних слідчих (розшукових) діях / М. В. Лотоцький [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.stateyki.org.ua/articles/zaluchennya-inshih-osib-do-uchasti-u-neglasnih-slidchih-rozshukovih-diyah/>.

17. Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю : Закон України від 30 черв. 1993 р. № 3342-XII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3342-12>.

18. Про забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві : Закон України // ВВР України. – 1994. – № 11. – Ст. 51; Офіційний вісник України. – 2003. – № 9. – Ст. 384.

19. Про затвердження Інструкції про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні : спільний

наказ Генеральної прокуратури України, МВС України, СБ України, Міністерства фінансів України, Адміністрації ДПС України та Міністерства юстиції України № 114/1042/516/1199/936/1681/51 від 16 лист. 2012 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v0114900-12>.

Козаченко А.И. Нормативно-правовой аспект конфиденциального сотрудничества. Определено правовое регулирование использования правоохранительными органами конфиденциального сотрудничества при проведении негласных следственных (розыскных) действий с другими лицами и предоставление рекомендаций по отдельным направлениям совершенствования действующего законодательства. Определено, что основой построения таких отношений является соблюдение прав и свобод граждан, невозможность осуществления ними любых негласных следственных (розыскных) действий и потребность в стимулировании их положительной активности для обеспечения задач уголовного судопроизводства, а также система условий и причин, обуславливающих эффективность использования помощи граждан в указанных действиях.

Ключевые слова: *конфиденциальное сотрудничество, оперативные подразделения Национальной полиции Украины, правовая основа.*

Kozachenko O.I. Legal aspect of confidential collaboration. Legal definition of confidential cooperation is a fairly new phenomenon in the criminal proceedings, as required detailed design of covert relations. Promoting public law enforcement agencies that carry out covert investigative (detective) an act characterized by a number of problems, which can require a deep understanding.

The system of regulation of covert investigative (detective) actions constitute legislative and subordinate legislation interdepartmental and departmental level. In such circumstances has repeatedly appealed attention in the scientific literature that regulation covert investigative (detective) actions "carried out by means of laws and regulations." The following feature inherent secret investigative (detective) actions, both should take into account that its existence is fully justified. The objective reason is that the NSRD no clear statutory procedural form, details of fact and methods of conducting a state secret, because they simply can not fully settle in law.

The object of attention of experts immediately after the introduction of the system of pre-trial investigation institution covert investigative (detective) actions made by their state of legal software. Specifics of legal regulation of covert investigative (detective) actions is considerable detail the manner of their organization and rules of criminal procedural law, and that the basis of their regulation make regulations varying legal force. Around the same time, as the analysis, a significant depth of legal regulation, established by the Criminal Procedure Code of Ukraine, the existence of regulations detailing procedures for covert investigative (detective) action at law level, did not prevent the occurrence of significant problems in the practical application of relevant legislation. The foregoing necessitates conducting research on the given direction.

This is dedicated to definition of legal regulation of confidential cooperation application by law enforcement during performance of covert investigating (search) activities with others and providing recommendations on specific areas of improvement of current legislation. Determined that basis for building such relations is to respect rights and freedoms of citizens, inability to exercise of any covert investigation (search) action and need to stimulate their positive activity for tasks of criminal proceedings, as well as system conditions and reasons that lead to efficiency help citizens in these actions.

Keywords: *confidential co-operative units of the National Police of Ukraine, the legal basis.*

Надійшла до редакції 06.12.2016